

Arrest

nr. 302 575 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 22 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 2001 in Bazidkhel, district Paghman, provincie Kaboel. U woonde daar samen met uw ouders, zussen en broer [O.]. Uw jongere zus [S.] is ongeveer 10 jaar geleden overleden (natuurlijke dood), uw andere zus [N.] verblijft sinds 2015 in België met haar man [S.S.A.] (OV n° [...]), die destijds werd erkend als vluchteling. U praktiseert de soennitische islam. U heeft de middelbare school afgewerkt en volgde een IT-opleiding en een opleiding Engels. Verder werkte u in Kabul-stad als leerkracht Engels aan een opleidingscentrum dat u en uw paternale oom samen hebben opgericht. U ging wekelijks naar het dorp waar uw familie woont.

Op een avond was u van uw werk op weg naar het ouderlijk huis wanneer u werd tegengehouden door de taliban bij een controlepost. Een van hen was de schoonzoon van uw tante, [N.], die zei dat hij u nodig had. De taliban zouden de volgende dag een afstudeerceremonie willen houden in de moskee en wilden hiervoor verschillende religieuze verzen afspelen op hun computer, die was echter geblokkeerd. [N.] vroeg u mee te gaan en de computer te herstellen. U werd bang en belde onmiddellijk naar uw vader. [N.] verzekerde u echter dat u niet bang moest zijn en dat u gewoon de computer diende te herstellen. U legde de telefoon neer en ging mee met [N.] en zijn mannen. Ze brachten u met hun bromfietsen naar de moskee van een ander dorp, Patkhel, waar zich het centrum van de taliban bevond.

Daar aangekomen, herkende u een paar andere dorpingen en zag u dat het Windows-bestuurssysteem inderdaad geblokkeerd was. U vroeg aan iemand een Cd-rom om het programma opnieuw te installeren. Ongeveer 40 minuten later was u hierin geslaagd. [N.] bedankte u en nam u mee naar de controlepost waar hij u had tegengehouden. U ging naar uw ouderlijk huis en twee dagen was alles normaal. In die periode, nog voordat u dit klusje had verricht voor de taliban, vertelde uw vriend [Z.], die voor het ministerie van financiën werkte, u dat hij een goede connectie had met machtige leden van de overheid en dat hij het centrum van de taliban wilde verklikken. Dat centrum werd kort nadien door de overheid aangevallen in een grote operatie. In die operatie sneuvelden uw neef [N.], zijn commandant [K.], en verschillende andere talibs. [Z.] werd nadien bij een controlepost aangehouden en werd door hen gedood, zijn auto werd in brand gestoken. Diezelfde dag kwamen de taliban ook naar uw huis en vroegen uw vader naar u. U diende zich onmiddellijk bij hen te melden. Uw vader belde naar u met het nieuws, u zei de directeur van uw opleidingscentrum dat hij niemand mocht zeggen dat u daar was geweest als iemand naar u kwam vragen. Vervolgens ging u naar het huis van uw zus [A.].

De volgende dag kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Ze vertrouwden uw vader niet en doorzochten daarom het huis. Ze namen ook een wapen mee vanuit uw huis. Ook de broers van [N.] kwamen naar uw huis. Ze verdachten u van spionage en dat u iets te maken had met de dood van [N.] omdat u zich niet bij de taliban had gemeld. Een hele week werd uw familie zo lastig gevallen. U besloot daarom een Iraans visum aan te vragen en vloog naar Mashad in Iran.

U reisde na ongeveer een maand via Iran naar Turkije en kwam er na een verblijf van negen maanden het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. U zette vervolgens uw reis voort en kwam aan in Bulgarije waar op 10 juli 2021 uw vingerafdrücken werden genomen en u op 2 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Daarna reisde u verder naar Servië en verbleef er 2,5 maanden. Vervolgens zette u uw reis verder en kwam u via Hongarije aan in Oostenrijk waar u op 2 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U zette uw reis verder via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 24 oktober 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 25 oktober 2021. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in het kader van de Dublinreglementering overname van uw verzoek aan Oostenrijk, dat weigerde, en aan Bulgarije, maar u bleef in België.

Na uw vertrek omstreeks oktober 2020, bleven uw ouders samen met uw zussen en broers [O.] in uw ouderlijk huis wonen. Na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 kwamen de familieleden van [N.] uw familie weer lastigvallen. Ze namen jullie boomgaarden en landbouwgronden af. Ze hielden u verantwoordelijk voor de dood van [N.]. Uw familie verhuisde nadien naar Kaboel-stad. Na hun verhuis hebben ze geen problemen meer gekend met de taliban.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid waardoor hun commandant is gestorven. Daarnaast vreest u hen wegens uw verblijf in een ongelovig land.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, uw schooldiploma, diploma van uw ICT-opleiding, een certificaat dat u leerkracht was, een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort, een kopie van de Belgische identiteits-/en verblijfskaarten van uw zus en haar man, een medisch attest van uw psycholoog dd. 3/04/2023, een foto van een uitgebrande auto, en een foto van uw vriend [Z.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud psychologische moeilijkheden te hebben door een gebrek aan contact met uw familie. Dit wegens uw werk in een vleesverwerkingsbedrijf waar u in contact komt met varkensvlees (CGVS p. 5). Uw familie zou dit afkeuren en wil geen contact met u. Gevraagd of u een attest kon voorleggen om deze problemen te staven, antwoordde u aanvankelijk dat u geen verslag had van uw afspraken bij de psycholoog (CGVS, p 5). Op vraag van het CGVS heeft u een week na het persoonlijk onderhoud alsnog een medisch attest ingediend van uw afspraak op 30 maart 2023.

In dit medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van emotionele ontredde, verstoorde emotieregulatie en ernstige slaapproblemen, ook cognitieve problemen zoals concentratie en geheugenproblemen waarbij wordt aangedrongen op een "herstel van vertrouwen, basisveiligheidsgevoel, emotieregulatie en exploreren van zijn copingmechanismen om met al deze stress om te gaan." Wat dit herstel van vertrouwen juist zou moeten zijn, wordt niet verder concreet uiteengezet noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu hadden moeten worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat er sprake is van een geheugenprobleem als subjectief letsel. Op geen enkele wijze wordt door de opsteller verduidelijkt waaruit dit geheugenprobleem bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is.

Uit het psychologisch attest blijkt nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige verduidelijkt hoe tot de diagnose PTSD is gekomen. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog, en werd het niet opgesteld door een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Bovendien blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Nergens blijkt dus dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u ook op inging (CGVS p. 10). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p. 24), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid, waarna verschillende van hun leden gedood werden. Daarnaast vreest u hen wegens uw verblijf in een ongelovig land. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Immers zijn er elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling zetten. Zo slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de taliban u van spionage beschuldigen. U verklaart dat uw problemen begonnen toen [N.], de schoonzoon van uw tante u aan een checkpoint tegenhield en vroeg om de computer van de taliban te herstellen (CGVS, p 13). Allereerst is het opmerkelijk dat de taliban dit aan u hebben gevraagd, aangezien u zelf aangaf dat zij iemand hadden die hen hiermee kon helpen, maar dat die persoon nog niet aanwezig was (CGVS, p 16). U hiermee geconfronteerd, stelt u: "Ja maar ik werd gevraagd om 100 procent zeker mee te gaan omdat ze zeiden we hebben morgen een afstudeerprogramma en daarvoor moet je de pc herstellen." (CGVS, p 16). Ook verklaart u dat u bang was en niet bereid was mee te gaan maar geen keuze had en moest meegaan anders zou u een probleem hebben (CGVS, p 15 16). Dat de taliban u voor zo'n taak als het herstellen van hun computer zouden meenemen, zodat zij de volgende dag religieuze verzen konden afspelen, overtuigt allerm minst, te meer ze zelf iemand hadden die dit voor hen kon oplossen en ze het risico namen u mee te nemen naar hun plaats van bijeenkomst.

Daarenboven verklaart u dat [N.] u vroeg honderd procent zeker mee te gaan en dat hij u geruststelde toen u uw vader probeerde te bellen voor advies (CGVS, p 13 en 16). Gelet op het feit dat u Naqib die avond toevallig tegenkwam, en anders niet veel contact met hem had omdat u de regio vermeed aangezien die onveilig was (CGVS, p 8 en 12), valt het moeilijk te rijmen dat [N.] juist u zou proberen overtuigen om met hem mee te gaan. Immers zouden [N.] en de taliban een bijkomend risico nemen wanneer ze u inschakelen voor een dergelijke taak aangezien u als buitenstaander de toenmalige overheid had kunnen inlichten over hun schuilplaats. In uw situatie bleek dit risico zelfs groter te zijn aangezien uw paternale oom vroeger manager was van Kaboel Bank en u een vriend had die werkte voor het ministerie van financiën, zaken waar [N.] als verwante van uw tante vermoedelijk ook wel van op de hoogte was (CGVS, p 7 en 13). Het is daarom niet aannemelijk dat de taliban zo onvoorzichtig te werk zouden gaan, aangezien zij zelf een lid hadden die dit gemakkelijk voor hen zou kunnen doen, en bereid was dit te doen, maar alleen eventjes opgehouden werd. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban juist u voor deze taak zouden hebben ingezet.

Wat er ook van zij, aan de verdere problemen die u kende nadat u eenmalig de taliban zou geholpen hebben kan er geen geloof worden gehecht. Immers schuilen er ook hiaten in uw verklaring omtrent het vrijgeven van de schuilplaats van de taliban. Zo stelt u dat uw vriend [Z.Z.] u vertelde dat hij de schuilplaats van de taliban wou verklikken (CGVS, p 14). Toen u gevraagd werd of u hem probeerde tegen te houden, stelt u: "Ja neen ik heb hem niet gezegd want was ook zelf tegen taliban. Als ik terug in dorp was taliban viel iedereen lastig, als er daar iemand muziek in gsm had of baard geschoren had werd die soms geslagen en beledigd." (CGVS, p 14). U gevraagd wat u zei toen [Z.] praatte over zijn plannen met u, stelt u: "Ik zei ja is goed, omdat ik zelf tegen taliban was, ze vielen me regelmatig in dorp lastig." (CGVS, p 18). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen allerm minst, zo schetst u een veiligheids-situatie van uw dorp waar de taliban het voor het zeggen heeft en mensen bestraft als die iets verkeerd doen (CGVS, p 11). Zelf heeft u meermaals aangegeven dat u uw dorp eerder vermeed aangezien het er zo onveilig was en de taliban er actief waren (CGVS, p 9 en 12). U gewezen op deze risico's, komt u niet verder dan: "We hebben daar niet over nagedacht dat we problemen gingen krijgen. Die vriend zei dat hij hoge functieleiden kende van overheid en dat hij hen op de hoogte ging brengen om aan te vallen." (CGVS, p 18). Gelet op het feit dat u even later verklaart dat de taliban iemand die ze van spionage verdenken vermoorden (CGVS, p 18), is het op zijn minst vreemd te noemen dat u toch bereid bent om [Z.] bij te staan in zijn plan de schuilplaats van de taliban vrij te geven.

Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u enerzijds zo tegen de taliban gekant bent dat u hun schuilplaats wilt vrijgeven en anderzijds hen ten allen tijde ontwijkt door zo min mogelijk naar uw dorp te komen (zie supra). Daarenboven gaf u aan dat u nadat u [N.] had geholpen, [Z.] ervan op de hoogte stelde: "Ik zei tegen hem dat ik tegengehouden werd, moest mee voor pc-installatie. Hij zei: ik hoop dat je daar geen problemen van krijgt." (CGVS, p 18). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat [Z.] hoopt dat u geen problemen krijgt door een taak die u succesvol hebt volbracht voor de taliban maar zelf toch van plan is het allergrootste risico te nemen door de schuilplaats van diezelfde taliban te verklikken en u overtuigt mee te doen. Daarenboven lijkt het alsof u en [Z.] dit plan niet echt hebben besproken. Zo stelt u dat u geen informatie kreeg over die machtige connectie bij de overheid die [Z.] zou gehad hebben (CGVS, p 18). Aangezien u bereid was zo'n groot risico te nemen door de schuilplaats van de taliban te verklikken, kan van u verwacht worden dat jullie op zijn minst een weldoordacht plan zou bedacht hebben. Dat u dit niet deed en de risico's die hieraan gekoppeld werden, niet hebt besproken, doet in deze wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Ook verzaakte u eraan om concrete verklaringen af te leggen over de reden waarom de taliban u zouden verdenken spion te zijn voor de overheid enerzijds en verantwoordelijk te zijn voor de dood van [N.] anderzijds. U gaf namelijk aan dat er naast u, nog andere dorpelingen op de hoogte waren van de schuilplaats van die talibanleden, aangezien ze die avond waarbij u [N.] hielp zijn computer te herstellen ook aanwezig waren in de moskee (CGVS, p 14). Wanneer er u gevraagd werd hoe de taliban te weten kwamen dat uw vriend [Z.Z.] hun schuilplaats had verklikt aan de overheid, verwees u naar het feit dat de taliban niet wisten dat jullie bevriend waren maar dat er aan de taliban werd gerapporteerd dat jullie spionnen waren (CGVS, p 19). U gevraagd hoe deze onbekenden wisten dat jullie spionnen waren, stelt u: "Dat weet ik niet, in het dorp werd gewoon doorverteld door andere mensen dat wij het gedaan hebben. Weet ook niet precies waarom wij verdacht werden." (CGVS, p 19). U lijkt dit dus niet zeker te weten. Gelet op het feit dat de taliban niet wisten dat u bevriend was met [Z.] (zie supra) en dat u [N.] een paar dagen voordien had geholpen met het herstellen van zijn computer en hij blij en dankbaar was (CGVS, p 17), komen uw verklaringen allerminst aanneembaar over. Met andere woorden, u legde geen bevredigende verklaring af waarom de taliban u plotseling ervan zouden verdenken een schuilplaats aan de overheid te hebben verklikt, een plaats waar dezelfde avond overheidsgezinde dorpelingen aanwezig waren, en dus niet zo geheim geweest kon zijn voor de overheidsdiensten (CGVS, p 16). Daaraan gekoppeld heeft u niet aanneembaar gemaakt waarom de familie van [N.] juist u verantwoordelijk zou achten voor zijn overlijden.

Tevens dient een opvallende discrepantie te worden vastgesteld tussen uw verklaringen op het CGVS en die op DVZ. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd waarom u niet gesproken had op DVZ over uw vriend die de schuilplaats van de taliban had verklikt en vervolgens werd vermoord, komt u niet verder dan: "Zoals ik al eerder zei, er was een probleem met tolk: Dari en Pashtou, welke taal moet er gesproken worden en hij zei leg kort uit waarom u hier bent en ik heb gesproken over problemen met taliban die ik heb, heb niets anders gezegd." (CGVS, p 22). Dat u maart kort uw relaas kon doen op DVZ is geen afdoende verschooning (CGVS p. 3). Het stuk rond uw vriend kan bezwaarlijk als een detail gezien worden, en het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet eens kort vermeldde dat u een vriend had die de schuilplaats van de taliban wilde vrijgeven aan de overheid en dat u daarom door de taliban van spionage verdacht werd. Ook blijkt nergens uit het verslag van het interview op DVZ dat zich daar problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk of de taalkeuze zoals u wel lijkt aan te geven op het CGVS, en ondertekende u dat verslag voor akkoord (zie Vragenlijst; CGVS p. 3). Aan uw uitleg voor deze omissie kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Bovendien zijn zowel uw eigen reactie als die van uw familie opmerkelijk. Nadat de taliban naar uw huis kwamen, bent u nog een week bij uw zus [A.] gebleven. Aangezien u aangeeft dat zij tussen verschillende talibangroeperingen woont (CGVS, p 20), is het vreemd dat u juist naar haar huis vlucht. Niettegenstaande dat de taliban meerdere malen naar uw huis kwam, zowel voor als na de machtsovername, en uw familie bedreigden, heeft uw familie geen enkele voorzorgsmaatregel getroffen (CGVS, p 20). U gevraagd of uw familie probeerde te onderhandelen met de taliban of de familie van [N.] stelt u: "Ja ze hebben het geprobeerd maar ze hebben gezegd: we willen wraak nemen voor onze zoon eerst en daarna zullen we het bekijken." (CGVS, p 20). Enerzijds is deze reactie weinig waarschijnlijk, anderzijds kon uw tante, de schoonmoeder van [N.], bemiddeld hebben in deze kwestie. Daarenboven waren er verschillende talibangezinde dorpelingen aanwezig de avond waarbij u [N.] hielp en konden zij getuigen dat [N.] blij en dankbaar was met uw hulp (CGVS, p 17). Verder hebt u een context geschetst waarbij dorpelingen ook bij de taliban aanklopten om geschillen op te lossen (CGVS, p 13). Er waren dus meerdere opties ter bemiddeling beschikbaar. De afwachtende houding van uw familie doet wederom afbreuk aan uw eigen vrees.

Ten slotte stelt u uitdrukkelijk dat uw ouders na hun verhuis geen problemen meer hebben gehad met de taliban omdat "die taliban hadden enkel met mij problemen en waren enkel op zoek naar mij." (CGVS, p 22). Zo stelt u ook dat uw vader nog altijd hetzelfde werk doet in Kaboel (CGVS, p 20 en 21). U legt daarenboven ook tegenstrijdige verklaringen af over de verhuis van uw familie. Toen u tot driemaal toe in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd wie van uw familie er nog in uw ouderlijk huis, in uw dorp woonde, stelde u: "Mijn ouders, mijn broer en mijn zussen (CGVS, p 5 en 10), om dan pas later te zeggen dat uw familie na de machtsovername verhuisd is naar Kampani in Kaboel (CGVS, p 14 en 15 en 20). Wanneer u gevraagd werd waarom u dan eerder zei dat uw familie nog in uw dorp woonde, komt u niet verder dan: "Neen ik bedoel daarmee toen ik daar zat woonden ze ook na mijn vertrek, woonden ze daar, mijn familie tot aan machtsovername. Na machtsovername kwamen die broers van schoonzoon van mijn tante en ze eisten dan van mijn vader huis, landbouwgronden en boomgaard. ... Nadat ze dan onze eigendommen hebben afgepakt, mijn familie moest dan verhuizen." (CGVS, p 15). Uw verweer overtuigt niet. Zo stelde u eerder dat de taliban enkel problemen had met u

(zie supra). Dat uw vader nu opeens beschuldigd wordt dat de hele familie verantwoordelijk is voor het overlijden van [N.], wekt de indruk dat u uw verklaringen ter plaatse aanpast. Uw persoonlijk gedrag en de onachtzame houding van uw familie, gekoppeld aan een gebrek aan voorzorgsmaatregelen, stroken niet met uw beschrijving van de taliban als een wrede groep die achter ongehoorzame mensen aangaan en hen straffen of zelfs vermoorden (CGVS, p 11).

U stelt als bijkomend asielmotief dat u mogelijk problemen zal krijgen bij terugkeer omdat u in een vleesverwerkingsbedrijf werkt en in contact komt met varkensvlees (CGVS, p 5). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat het aanraken van varkensvlees deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze activiteiten een uiting zijn van uw politieke of religieuze overtuiging. Bovendien hebt u nergens aangetoond dat de taliban van uw werkzaamheden op de hoogte zouden zijn. U brengt van deze tewerkstelling ook geen enkel begin van bewijs aan. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (zie verder in de beslissing).

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Uw taskara, kopie van het paspoort paspoort en de kopies van de identiteitskaarten van uw zus en haar man, zijn niet van dien aard dat zij relevant zijn. Deze documenten bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. p.19

. Over het certificaat van uw werk dient het volgende gezegd te worden: het is op zich vreemd dat u een certificaat neerlegt waarop te lezen valt: "Hij was verantwoordelijk, enthousiast en hardwerkend. We wensen hem veel succes in de toekomst." Aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u het academisch centrum had opgericht met uw oom (CGVS, p 7, 9, 10 en 13), is het vreemd dat u uzelf een certificaat overhandigt waarbij u zich succes wenst. Hoe dan ook kan hiermee niet meer worden aangetoond dan uw werkervaring. De foto's die u via uw advocaat hebt neergelegd op vraag van het CGVS zijn evenmin voldoende bewijs van uw verklaringen. De foto van een beschadigde auto toont enkel aan dat er een auto werd beschadigd maar toont niet aan wie of wat de oorzaak daarvan is. Uit de foto die u heeft voorgelegd van [Z.Z.] kan niet afgeleid worden dat hij uw vriend is en om het leven is gekomen of in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. Bovendien gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u een foto had waarop u en uw vriend samen afgebeeld staan. Er werd u gevraagd die foto via uw advocaat aan het CGVS over te maken. U liet echter op heden na dit te doen. Er dient opgemerkt te worden dat op een verzoeker die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. Hoe dan ook kan hiermee niet worden aangetoond dat u een vrees voor vervolging koestert door de taliban omwille van beschuldiging van spionage. Privé-foto's hebben weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Uw medisch attest werd reeds kort besproken. Verder dient er nog opgemerkt te worden dat u bij uw psycholoog aangaf dat "op een dag beval de leider om tot bij hem te komen. Hij vroeg hem om de pc te herstellen. Hij werd naar checkpoint gebracht, installeerde windows voor hen, moest zijn telefoon uitzetten. Een week later werd het checkpoint door de overheid aangevallen de taliban verdachten hem hiervan en zijn naam werd op de verdachtenlijst gezet. Twee anderen van zijn vrienden werden onthoofd en verbrand in hun auto." Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u echter aan dat [N.] u had gerustgesteld en dus geenszins had bevolen mee te gaan (CGVS, p 13 en 16). U gaf ook aan dat u naar de moskee in een ander dorp werd gebracht en niet naar een checkpoint (CGVS, p 14 en 16) en u vermeldde niet dat u uw telefoon moest uitzetten tijdens het herstellen van de computer, maar dat [N.] zelfs blij en dankbaar was dat u hem had geholpen (CGVS, p 17). Op het CGVS liet u na te vermelden dat uw naam op een verdachtenlijst werd gezet en dat er twee vrienden werden onthoofd en verbrand in hun auto. U sprak wel over een vriend [Z.Z.] die levend verbrand werd maar vermeldde er niet bij dat hij ook onthoofd werd (CGVS, 11 en 19). U gevraagd of u naast die vriend nog personen kende die gestorven zijn omdat ze niet luisterden naar taliban, stelt u: "Persoonlijk ken ik niemand anders dat ze doodstraffen kregen maar via familie en media heb ik gezien dat ze vaker mensen doodstraf gaven (CGVS, p 11). Dat u

bij uw psycholoog plotseling een tweede vriend vermeldt, overtuigt niet. Dit leidt tot de conclusie dat u ofwel beduidend andere verklaringen aflegde bij uw psycholoog in vergelijking met uw verklaringen voor het CGVS, ofwel dat er slechts oppervlakkig psychiatrisch/psychologisch onderzoek naar uw herinneringen met betrekking tot mogelijke traumata in uw verleden werd gevoerd.

Hoe dan ook is een medisch attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Het in casu neergelegde medische attest is, zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw psychische problematiek, dan ook nadrukkelijk gebaseerd op uw verklaringen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongelooftwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Bulgarije en Oostenrijk, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-

status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's

dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatie-marge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burger-slachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkings-aantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kabul provincie actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar Uw psychologische moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt niet dat u dermate ernstige psychologische problemen heeft dat u meer dan een ander risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig psychologisch geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van

die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de Taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de Taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De Taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient te worden vermeld dat hoewel uw schoonbroer hier erkend werd als vluchteling, dit niet automatisch betekent dat u ook in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Immers wordt elk verzoek om internationale bescherming onderzocht en beoordeeld op de eigen merites, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Wat betreft vooreerst de aangevoerde schending van artikel 4.1 van de geschonden geachte richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-32). Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de richtlijn invoeren.

Het geschonden geachte vertrouwensbeginsel wordt niet verder uitgewerkt en dit onderdeel is derhalve ook onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal (hierna: het CG) uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vlucht-motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft verzoeker geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat het CG zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende

gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat het CG een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat het CG geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die het zelf behoorde aan te dragen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer te worden gedood door de taliban om twee redenen:

- ze verdenken hem ervan informatie te hebben doorgegeven aan de overheid die heeft geleid tot een aanval op een centrum van de taliban waarbij verschillende leden, onder wie een commandant, zijn omgekomen.

- hij heeft verbleven in een ongelovig land.

3.1.1. Verzoekers vrees voor vervolging omwille van spionage

Verzoeker werd voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, door hen gevraagd om hun computer te herstellen in een moskee van een ander dorp waar zich een centrum van de taliban bevond. Dit centrum werd nadien door de overheid aangevallen omdat verzoeker de plaats zou hebben verklikt aan een vriend van hem, Z.Z., met hoge connecties binnen de overheid. Er vielen bij deze aanval verscheidene slachtoffers, waaronder een commandant van de taliban alsook N., de schoonzoon van verzoekers tante. Nadien kwamen de taliban tot tweemaal toe naar zijn ouderlijk huis. Verzoeker, die ondertussen verbleef bij zijn zus A. ging niet in op de vraag van de taliban om zich bij hen te melden. Ook de familie van N. kwam meermaals naar verzoekers huis. Verzoeker werd verdacht van spionage en van betrokkenheid bij de dood van N. wat hem ertoe aanzette het land te verlaten. Na de machtsovername door de taliban nam de familie van N. eigendom af van verzoekers familie. Nadat verzoekers familieleden zijn verhuisd naar Kaboel-stad ondervonden ze geen problemen van de taliban.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees aannemelijk te maken. Hij legt dit omstandig uit, met verwijzing naar de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn asielinterview. Hij besteedt hierbij aandacht aan de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen. Verweerder legt ten slotte uit waarom de stukken die verzoeker overlegt niet tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker gaat vooreerst in op de door het CG gedane beoordeling van zijn psychologische problematiek op p. 2 van de bestreden beslissing. Hij haalt deze aan en betoogt vervolgens: *“Toch maken de door verzoeker bijgebrachte attesten melding van emotionele ontredde, verstoorde emotieregulatie en ernstige slaapproblemen, ook cognitieve problemen zoals concentratie en geheugenproblemen waarbij wordt aangedrongen op een “herstel van vertrouwen, basisveiligheidsgevoel, emotieregulatie en exploreren van zijn copingmechanismen om met al deze stress om te gaan. Bovenstaande motivering van het CGVS houdt dan ook geen steek.”*

Echter slaagt verzoeker er, met een herhaling van wat in het door hem overgelegd medisch-psychologisch attest kan worden gelezen, niet in de door het CG gedane beoordeling ervan onderuit te halen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het bijzonder niet in aan te tonen dat zijn mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze hem ervan hebben weerhouden zijn motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling van het CG dat uit dit onderhoud bleek dat hij er voldoende in slaagde om zijn asielmotieven uiteen te zetten en dat er nadien geen opmerkingen werden doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Vervolgens is verzoeker van oordeel dat het CG ten onrechte het door hem aangehaalde gegeven dat hij een computer heeft hersteld voor de taliban niet geloofwaardig acht. Echter, zelfs als dit relaas moet worden aangenomen, slaagt verzoeker er niet in zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Immers heeft het CG zich niet beperkt tot de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker een computer van de taliban zou hebben hersteld. Het CG heeft namelijk in se ook gesteld dat verzoekers gevolgtrekkingen hieruit – met name: door voormelde herstelling kende hij het centrum van de taliban, hij heeft dit verklikt aan een vriend met connecties bij de overheid en doordat dit nadien werd aangevallen door de overheid zou verzoeker door de taliban worden verdacht van spionage, hierdoor dook verzoeker onder en werd zijn familie lastiggevallen – niet aannemelijk zijn. Het CG stelde namelijk vast:

“Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u enerzijds zo tegen de taliban gekant bent dat u hun schuilplaats wilt vrijgeven en anderzijds hen ten allen tijde ontwijkt door zo min mogelijk naar uw dorp te komen (zie supra). Daarenboven gaf u aan dat u nadat u [N.] had geholpen, [Z.] ervan op de hoogte stelde: “Ik zei tegen hem dat ik tegengehouden werd, moest mee voor pc-installatie. Hij zei: ik hoop dat je daar geen problemen van krijgt.” (CGVS, p 18). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat [Z.] hoopt dat u geen problemen krijgt door een taak die u succesvol hebt volbracht voor de taliban maar zelf toch van plan is het allergrootste risico te nemen door de schuilplaats van diezelfde taliban te verklikken en u overtuigt mee te doen. Daarenboven lijkt het alsof u en [Z.] dit plan niet echt hebben besproken. Zo stelt u dat u geen informatie kreeg over die machtige connectie bij de overheid die [Z.] zou gehad hebben (CGVS, p 18). Aangezien u bereid was zo’n groot risico te nemen door de schuilplaats van de taliban te verklikken, kan van u verwacht worden dat jullie op zijn minst een weldoordacht plan zou bedacht hebben. Dat u dit niet deed en de risico’s die hieraan gekoppeld werden, niet hebt besproken, doet in deze wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Ook verzaakte u eraan om concrete verklaringen af te leggen over de reden waarom de taliban u zouden verdenken spion te zijn voor de overheid enerzijds en verantwoordelijk te zijn voor de dood van [N.] anderzijds. U gaf namelijk aan dat er naast u, nog andere dorpelingen op de hoogte waren van de schuilplaats van die talibanleden, aangezien ze die avond waarbij u [N.] hielp zijn computer te herstellen ook aanwezig waren in de moskee (CGVS, p 14). Wanneer er u gevraagd werd hoe de taliban te weten kwamen dat uw vriend [Z.Z.] hun schuilplaats had verklikt aan de overheid, verwees u naar het feit dat de taliban niet wisten dat jullie bevriend waren maar dat er aan de taliban werd gerapporteerd dat jullie spionnen waren (CGVS, p 19). U gevraagd hoe deze onbekenden wisten dat jullie spionnen waren, stelt u: “Dat weet ik niet, in het dorp werd gewoon doorverteld door andere mensen dat wij het gedaan hebben. Weet ook niet precies waarom wij verdacht werden.” (CGVS, p 19). U lijkt dit dus niet zeker te weten. Gelet op het feit dat de taliban niet wisten dat u bevriend was met [Z.] (zie supra) en dat u [N.] een paar dagen voordien had geholpen met het herstellen van zijn computer en hij blij en dankbaar was (CGVS, p 17), komen uw verklaringen allerminst aanneembaar over. Met andere woorden, u legde geen bevredigende verklaring af waarom de taliban u plotseling ervan zouden verdenken een schuilplaats aan de overheid te hebben verklikt, een plaats waar dezelfde avond overheidsgezinde dorpelingen aanwezig waren, en dus niet zo geheim geweest kon zijn voor de overheidsdiensten (CGVS, p 16). Daaraan gekoppeld heeft u niet aanneembaar gemaakt waarom de familie van [N.] juist u verantwoordelijk zou achten voor zijn overlijden.

Tevens dient een opvallende discrepantie te worden vastgesteld tussen uw verklaringen op het CGVS en die op DVZ. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd waarom u niet gesproken had op DVZ over uw vriend die de schuilplaats van de taliban had verklikt en vervolgens werd vermoord, komt u niet verder dan: “Zoals ik al eerder zei, er was een probleem met tolk: Dari en Pashtou, welke taal moet er gesproken worden en hij zei leg kort uit waarom u hier bent en ik heb gesproken over problemen met taliban die ik heb, heb niets anders gezegd.” (CGVS, p 22). Dat u maart kort uw relaas kon doen op DVZ is geen afdoende verschooning (CGVS p. 3). Het stuk rond uw vriend kan bezwaarlijk als een detail gezien worden, en het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet eens kort vermeldde dat u een vriend had die de schuilplaats van de taliban wilde vrijgeven aan de overheid en dat u daarom door de taliban van spionage verdacht werd. Ook blijkt nergens uit het verslag van het interview op DVZ dat zich daar problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk of de taalkeuze zoals u wel lijkt aan te geven op het CGVS, en ondertekende u dat verslag voor akkoord (zie Vragenlijst; CGVS p. 3). Aan uw uitleg voor deze omissie kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Bovendien zijn zowel uw eigen reactie als die van uw familie opmerkelijk. Nadat de taliban naar uw huis kwamen, bent u nog een week bij uw zus [A.] gebleven. Aangezien u aangeeft dat zij tussen verschillende talibangroeperingen woont (CGVS, p 20), is het vreemd dat u juist naar haar huis vlucht. Niettegenstaande dat de taliban meerdere malen naar uw huis kwam, zowel voor als na de machtsovername, en uw familie bedreigden, heeft uw familie geen enkele voorzorgsmaatregel getroffen (CGVS, p 20). U gevraagd of uw familie probeerde te onderhandelen met de taliban of de familie van [N.] stelt u: “Ja ze hebben het geprobeerd maar ze hebben gezegd: we willen wraak nemen voor onze zoon eerst en daarna zullen we het bekijken.” (CGVS, p 20). Enerzijds is deze reactie weinig waarschijnlijk, anderzijds kon uw tante, de schoonmoeder van [N.], bemiddeld hebben in deze kwestie. Daarenboven waren er verschillende talibangezinde dorpelingen aanwezig de avond waarbij u [N.] hielp en konden zij getuigen dat [N.] blij en dankbaar was met uw hulp (CGVS, p 17). Verder hebt u een context geschetst waarbij dorpelingen ook bij de taliban aanklopten om geschillen op te lossen (CGVS,

p 13). Er waren dus meerdere opties ter bemiddeling beschikbaar. De afwachtende houding van uw familie doet wederom afbreuk aan uw eigen vrees.

Ten slotte stelt u uitdrukkelijk dat uw ouders na hun verhuis geen problemen meer hebben gehad met de taliban omdat "die taliban hadden enkel met mij problemen en waren enkel op zoek naar mij." (CGVS, p 22). Zo stelt u ook dat uw vader nog altijd hetzelfde werk doet in Kaboel (CGVS, p 20 en 21). U legt daarenboven ook tegenstrijdige verklaringen af over de verhuis van uw familie. Toen u tot driemaal toe in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd wie van uw familie er nog in uw ouderlijk huis, in uw dorp woonde, stelde u: "Mijn ouders, mijn broer en mijn zussen (CGVS, p 5 en 10), om dan pas later te zeggen dat uw familie na de machtsovername verhuisd is naar Kampani in Kaboel (CGVS, p 14 en 15 en 20). Wanneer u gevraagd werd waarom u dan eerder zei dat uw familie nog in uw dorp woonde, komt u niet verder dan: "Neen ik bedoel daarmee toen ik daar zat woonden ze ook na mijn vertrek, woonden ze daar, mijn familie tot aan machtsovername. Na machtsovername kwamen die broers van schoonzoons van mijn tante en ze eisten dan van mijn vader huis, landbouwgronden en boomgaard. ... Nadat ze dan onze eigendommen hebben afgepakt, mijn familie moest dan verhuizen." (CGVS, p 15). Uw verweer overtuigt niet. Zo stelde u eerder dat de taliban enkel problemen had met u (zie supra). Dat uw vader nu opeens beschuldigd wordt dat de hele familie verantwoordelijk is voor het overlijden van Naqib, wekt de indruk dat u uw verklaringen ter plaatse aanpast. Uw persoonlijk gedrag en de onachtzame houding van uw familie, gekoppeld aan een gebrek aan voorzorgsmaatregelen, stroken niet met uw beschrijving van de taliban als een wrede groep die achter ongehoorzame mensen aangaan en hen straffen of zelfs vermoorden (CGVS, p 11)."

Verzoeker brengt tegen dit alles niets concreets in. Hij komt in zijn eerste middel niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het uiten van kritiek op de werkwijze van de CG en het door deze dienst afgenomen gehoor, het ventileren van zijn overtuiging dat hij "coherente, samenhangende en geloofwaardige verklaringen" heeft afgelegd "omtrent zijn gedwongen rekrutering" (sic), die duidelijk wijzen op een risico op vervolging. Verzoeker is van oordeel dat verweerder op het vlak van beschuldiging van spionage door de taliban niet voldoende heeft doorgevraagd, maar hij gaat eraan voorbij dat hem niet zozeer wordt verweten geen gedetailleerde informatie te hebben verschaft, maar geen aannemelijk relaas. Verzoeker laat trouwens na thans gedetailleerde informatie te verstrekken die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan herstellen. Voorts stelde het CG "Volledigheidshalve" ook nog vast dat verzoeker "internationale bescherming heeft gevraagd in Bulgarije en Oostenrijk, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweemde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging". Verzoeker brengt hiertegen niets in.

Het hierna weergegeven betoog ter ondersteuning van het tweede middel kan geen ander licht op de zaak werpen. Het is namelijk niet concreet, geeft blijk van een overtuiging dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het asielrelaas "in lijn [is] met de gang van zaken in Afghanistan". Er wordt gewag gemaakt van een "specifieke sociale profiel" dat niet nader wordt uitgewerkt en van een rechtstreekse bedreiging met de dood die nooit eerder werd vermeld en thans ook niet nader wordt geduid:

"11.

Verzoeker vreest omwille van zijn specifieke sociale profiel voor zijn leven.

12.

Daarenboven ging verzoeker in tegen de instructies van de Taliban door zich niet bij hen aan te melden maar integendeel te vluchten naar Iran.

De taliban is zeer sterk aanwezig in de regio en heeft er een grote invloed.

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 48/7 Vw., dat als volgt luidt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Hoewel verweerder poogt het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te omschrijven, gaat dit niet op. Het asielrelaas van verzoeker is in lijn met de gang van zaken in Afghanistan. Het is niet omdat iets zeldzaam voorkomt, dat het om die reden als ongeloofwaardig afgestempeld dient te worden.

Verzoeker is dus reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

13.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling.”

Bij zijn verzoekschrift maakt verzoeker over: *“foto’s van verzoeker met zijn neef N. met andere talibanstrijders”* (stuk 11).

In zijn aanvullende nota van 22 januari 2024 maakt verzoeker ook nog de volgende stukken over zonder enige bijkomende uitleg:

“12. Foto’s van verzoeker met zijn neven, die talibanstrijders zijn

13. Afgaans diploma ICT verzoeker

14. Kopie ID zus verzoeker

15. Afgaans diploma leerkracht Engels verzoeker

16. Taskara vader

17. Afgaans hoge school diploma verzoeker”.

Ter terechtzitting worden kleurenkopieën overgemaakt van de stukken 11 t.e.m. 17.

Voor wat betreft de foto’s gevoegd bij stuk 11 en 12, kan verzoeker de foto’s niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. Foto’s van personen die samen of alleen afgebeeld staan, van wie sommigen in legeruniform en met een geweer, kunnen verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van spionage m.i.v. het omkomen van zijn vriend Z.Z. niet aantonen. Door opnieuw dezelfde foto’s van een uitgebrande wagen te tonen en van een man, kan verzoeker de door het CG gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen brengen, waar de Raad zich bij aansluit: *“De foto van een beschadigde auto toont enkel aan dat er een auto werd beschadigd maar toont niet aan wie of wat de oorzaak daarvan is. Uit de foto die u heeft voorgelegd van Z.Z. kan niet afgeleid worden dat hij uw vriend is en om het leven is gekomen of in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn.”*

Voor wat betreft de stukken 13 en 17, ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe deze de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen in de gedane beoordeling ervan – vermits ze al bij het CG werden neergelegd –, met name *“Uw opleidingscertificaat en schooldiploma staven hoogstens uw scholingsgraad, een gegeven dat hier niet ter discussie staat”*. De Raad sluit zich hierbij aan.

Voor wat betreft stuk 15, is dit niet wat verzoeker zegt dat het is. Het is wel een document dat stelt dat verzoeker van maart 2018 tot februari 2020 werkzaam was als leerkracht Engels in het Rana Academic Center. Ook dit stuk is geen nieuw stuk en door het opnieuw over te leggen brengt verzoeker de volgende beoordeling van het CG niet aan het wankelen, waar Raad zich bij aansluit: *“Over het certificaat van uw werk dient het volgende gezegd te worden: het is op zich vreemd dat u een certificaat neerlegt waarop te lezen valt: “Hij was verantwoordelijk, enthousiast en hardwerkend. We wensen hem veel succes in de toekomst.” Aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u het academisch centrum had opgericht met uw oom (CGVS, p 7, 9, 10 en 13), is het vreemd dat u uzelf een certificaat overhandigt waarbij u zich succes wenst. Hoe dan ook kan hiermee niet meer worden aangetoond dan uw werkervaring.”*

Voor wat betreft stuk 16, is dit evenmin wat verzoeker zegt dat het is. Het is wel verzoekers eigen taskara. Door het opnieuw over te maken, net zoals stuk 14, brengt verzoeker eens te meer de volgende beoordeling door het CG hiervan niet aan het wankelen, waar de Raad zich bij kan aansluiten: *“Uw taskara, [...] en de kopies van de identiteitskaarten van uw zus(...) , zijn niet van dien aard dat zij relevant zijn. Deze documenten bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt.”*

Gezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt het voordeel van de twijfel te verdienen.

Met zijn overtuiging dat verweerder zijn samenwerkings- en onderzoeksplicht niet naar behoren heeft vervuld, toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn verplichtingen ter zake niet naar behoren is nagekomen.

Gelet op het al voormelde kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn middel de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die aansluiting vinden in de hierin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- de verzoeker om internationale bescherming in concreto aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – blijkt niet dat over vermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt een individuele beoordeling gemaakt. Verweerder stelt hierbij vooreerst vast dat uit verzoekers verklaringen en uit de beoordeling ervan niet blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd. Verweerder gaat er dan redelijkerwijze van uit dat de taliban hem om die redenen niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verweerder beoordeelt verder de elementen die voorliggen inzake verwestering en concludeert dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder kan in de bestreden beslissing ook nog worden gelezen:

“U stelt als bijkomend asielmotief dat u mogelijk problemen zal krijgen bij terugkeer omdat u in een vleesverwerkingsbedrijf werkt en in contact komt met varkensvlees (CGVS, p 5). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat het aanraken van varkensvlees deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze activiteiten een uiting zijn van uw politieke of religieuze overtuiging. Bovendien hebt u nergens aangetoond dat de taliban van uw werkzaamheden op de hoogte zouden zijn. U brengt van deze tewerkstelling ook geen enkel begin van bewijs aan. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (zie verder in de beslissing).”

In een tweede onderdeel van het derde middel haalt verzoeker rechtspraak aan van de Raad inzake verwestering en vervolgens betoogt hij concreet:

“[...] Verzoeker heeft Afghanistan verlaten omstreeks oktober 2020. Verzoeker heeft op 25 oktober 2021 asiel aangevraagd en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Hij heeft nagenoeg steeds gewerkt.

Ook heeft hij een grote vriendenkring opgebouwd. Hij heeft het centrum van zijn belangen in België gevestigd.

Hij verblijft nu al enige tijd legaal in België,, werkt al enige tijd voltijds...

Er is duidelijk sprake van verwestering in hoofde van verzoeker. Wat meer is, is het gegeven dat verzoeker werkzaam geweest is in een bedrijf dat varkensvlees verwerkt voor 9 maanden (stuk 11) én dat zijn familie hiervan op de hoogte is.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de notities van het persoonlijk onderhoud:

“Heeft u nog contact met uw familie?

Ik had wel contact maar omwille van een probleem heb ik geen contact meer. Wilt u graag de probleem weten?

Ja heel graag.

Sinds ik hier ben, ik werkte voor Noordvlees, een vleeskwekerij, er wordt daar varkensvlees gekweekt in Kalmthout. Een keer vroeg mijn familie welk werk ik deed. Ik heb het hen uitgelegd dat ik werk in vleessector met varkensvlees. Sindsdien familie heeft heel hard tegen me gesproken en gezegd dat ik met haram en onreine zaken bezig ben, waarom daar werken waar varkens worden geslacht. Sindsdien wilden ze geen contact meer met mij hebben. Sinds december vorig jaar heb ik geen contact meer. Doordat ik stress had en mijn mentale toestand was niet goed, ik ging ook naar psycholoog en heb er met psycholoog over mijn problemen gesproken.”

Verzoeker zal om bovenstaande redenen dan ook als extreem verwesterd beschouwd worden”.

Bij het verzoekschrift worden gevoegd, “foto’s van verzoeker op zijn werk” (stuk 10) en “foto’s van verzoeker met zijn neef N. met andere talibanstrijders” (stuk 11).

In zijn aanvullende nota van 22 januari 2024 maakt verzoeker zonder meer uitleg de volgende stukken over:

“12. Foto’s van verzoeker met zijn neven, die talibanstrijders zijn

13. Afgaans diploma ICT verzoeker

14. Kopie ID zus verzoeker

15. Afgaans diploma leerkracht Engels verzoeker

16. Taskara vader

17. Afgaans hoge school diploma verzoeker

18. Attest tewerkstelling Konvert interim

19. Attest tewerkstelling Randstad interim

20. Foto verzoeker als varkensvleesbehandelaar

21. Diploma’s Nederlandse taal “

Ter terechtzitting worden kleurenkopieën overgemaakt van de stukken 10 t.e.m. 17 en stuk 20.

Verzoeker brengt met dit alles geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) ‘verwestering’ in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afgaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst.

Vooreerst, wat betreft zijn tewerkstelling als varkensvleesbehandelaar – voor zover al dient te worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk figureert op de foto die werd gevoegd als stuk 10 bij het verzoekschrift en stuk 20 bij de aanvullende nota –, blijkt uit het verzoekschrift, uit de stukken 18 en 19 gevoegd bij de voormelde nota en die ter terechtzitting worden besproken, alleszins dat verzoeker niet langer aan de slag is als varkensvleesbehandelaar. Verzoeker verduidelijkt ter terechtzitting namelijk dat hij thans als uitzendkracht werkt bij Katoennatie. Vermits hij niet meer werkt als varkensvleesbehandelaar ziet de Raad niet in waarom dit hem nog in de problemen zou kunnen brengen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker maakt ten eerste niet aannemelijk dat de taliban van zijn werkzaamheden als varkensvleesbehandelaar gedurende negen maanden op de hoogte zouden zijn. Hij toont ten tweede niet aan, zoals verweerder reeds opmerkte in de bestreden beslissing, dat het

aanraken van varkensvlees deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft, hij heeft het immers thans al opgegeven. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van zijn politieke of religieuze overtuiging. Gelet op het feit dat verzoeker zijn activiteiten als varkensvleesbehandelaar heeft stopgezet, ziet de Raad ook niet in waarom dit nog wrijvingen moet veroorzaken met zijn familie. Waar verzoeker opnieuw gewag maakt van psychologische problemen, dient de Raad op te merken dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan wat in de bestreden beslissing op dit vlak kan worden gelezen (zie vet in de bestreden beslissing aangebracht door de Raad).

Uit de stukken 10, 18, 19 en 20 blijkt verzoekers werkbereidheid. Uit stuk 21 blijkt dat verzoeker op 18 januari 2023 een deelcertificaat "*NT2 Breakthrough publiek*" kreeg uitgereikt. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker zijn best doet om Nederlands te leren, zij het dat er geen bewijsstukken worden overgemaakt waaruit blijkt dat hij na 18 januari 2023 nog Nederlandse les heeft gevolgd. Dat verzoeker aan de slag is en Nederlandse les heeft gevolgd, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij "*extreem verwesterd*" is, laat staan dat hij hiermee aantoont dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijnen hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban.

Voor wat betreft de overige stukken gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota: die betreffen Afghanistan en een "*Kopie ID zus verzoeker*". Ze werden onder punt 3.1.1. besproken. Ze tonen geen verwestering aan door verzoekers verblijf in België.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de

bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Boj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's – kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Kaboel. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het

houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.2.5. Conclusie

Gezien de bovenvermelde afwegingen toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat het CG onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers andersluidende overtuiging en inleidende theoretische beschouwingen kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

De middelen zijn bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat verweerder zich steunt op optimistische rapporten en dat de combinatie van factoren die verzoekers situatie kenmerken, alsook de situatie in Afghanistan, aanleiding moeten geven tot internationale bescherming. Waar ze stelt dat er geen info ter beschikking is over teruggekeerde Afgaanse mannen is het zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA